

Už skoro dorazili ke stromům, než Lvíčkotlapka znovu promluvil. „Možná každý z nás pocítí tu moc jinak,“ nadhodil. „Sojkotlapka už teď dokáže říct, co si ostatní kočky myslí, že jo?“ Zachytil Cesmíntlapčin pohled. „Dělá ti to taky, ne?“

Cesmíntlapka přikývla.

„Jezerní lístka to neumí,“ pokračoval Lvíčkotlapka. „Ani žádný jiný léčitel. Sojkotlapka už teď dokáže předvídat problémy i v ostatních klanech. To bude určitě jeho schopnost – vidět věci, které ostatní kočky nevidí.“

„Je z nás všech nejméně slepý,“ zamumlala Cesmíntlapka a kožíšek ji rozbrněl stejně, jako když se jí Sojkotlapka hrabal v mysli.

Okraj lesíku byl hustě listnatý, a tak se zastavila a nechala Lvíčkotlapku, aby se ujal vedení. „Na začátku naší výpravy jsme se zastavili na hřebenu, odkud jsme shlíželi na jezero, pamatuješ? Pak jste šli lovit kořist a odpočinout si, ale já jsem neměl hlad.“ Zamrkal. „Když jsem shlížel na všechna území, začal jsem se cítit... tak zvláštně.“

Cesmíntlapka se k němu naklonila. „Zvláštně? Jak?“

„Měl jsem pocit, jako bych zvládl cokoli!“ Lvíčkotlapkovi se zaleskly oči. „Doběhnout k tomu nejbližšímu obzoru, aniž bych se unavil, bojovat s jakýmikoli nepřáteli a vyhrát, postavit se každé bitvě beze strachu.“

Cesmíntlapka přešlápla a uvědomila si, že od něj couvá. Něco na jeho chování jí bylo najednou nepříjemné; to, jak napjal ramena, aby vypadal silnější než předtím, ten zasněný pohled v jeho očích, jako by viděl až kamsi za ni, za les, na nějaké vzdálené místo, kde dokázal porazit každého nepřítele jednou packou. Vzpomněla si, jak bojoval pro kmen, jak se vypořádával z bitvy celý od

krve, ale žádná nepatřila jemu, a jak byl stále připravený bojovat, i když už nezbyval žádný protivník.

Z toho ohně v jeho očích přejel Cesmíntlapce mráz po zádech. Jak se mohla bát vlastního bratra?